Enderrock | Oriol Rodríguez | Actualitzat el 04/12/2019 a les 15:30

Gertrudis: «Cal prendre partit també com a músics»

Parlem amb la banda de la Garriga sobre guanyar batalles en motiu de la sortida del nou disc el proper 13 de desembre

Gertrudis | Michal Novak

Vint anys de trajectòria no són motiu d'estancament pel trio garriguenc, més aviat al contrari. **Gertrudis** fa el salt definitiu al mestissatge en l'imminent disc *No em dona la gana* (Promo Arts Music, 2019), i pren distància dels ritmes rumbers que l'identificaven. Amb to reivindicatiu i sense embuts és com es presenta l'àlbum que veurà la llum aquest 13 de desembre. Entrevistem al grup a la portada de la revista *Enderrock* de desembre.

***No em dona la gana*... és un títol que sona com una autèntica provocació.**
Xavi Freire (guitarra i veu): És el títol d'una cançó i ens anava molt bé per expressar que en aquest disc hem fet el que ens ha donat la gana. I, de la mateixa manera, també volem dir a la gent que hi ha moltes coses que no ens dona la gana de fer.

Quan un grup celebra vint anys de carrera, com és el vostre cas, és més fàcil saber i decidir què es vol fer i què no?
Xavi Ciurans (veu): Ara tenim molt més clar què volem ser i què volem fer, perquè també sabem moltes més coses. Però tot aquest coneixement ens genera més dubtes. La meva dona és metgessa i quan el nostre fill es posa malalt és qui més s'espanta. No sé si m'explico... En un altre sentit, hi ha coses sobre les quals ja no volem callar, com ara la nostra indignació per la sentència del Procés, tot i que sempre hem dit el que hem volgut.

X.F: L'experiència ens fa ser més sensats. Però en la música dos i dos mai no són mai quatre, i quan vols gravar un disc sempre apareixen els dubtes. I ja està bé que no ho tinguem sempre tan clar, perquè és necessari sempre qüestionar-se les coses abans de compondre les músiques i escriure les lletres.

Musicalment, *No em dona la gana* és un salt definitiu de la rumba al mestissatge. Vau tenir molts dubtes a l'hora d'enfocar aquest canvi pel que fa a la producció?
X.F: La veritat és que ja teníem força clar com volíem revestir les cançons que ens anava presentant en Xavi Ciurans, però hem tingut els mateixos dubtes de tots els discos. Sempre ens ha agradat fer moltes voltes a cadascuna de les cançons.

X.C: Aquesta vegada buscàvem més contundència en la sonoritat de les cançons. Sempre havia pensat que als nostres discos anteriors els faltava un so més gruixut, però llavors no sabia encara com aconseguir-lo.

I com ho heu aconseguit?
X.C: Teníem certes referències i les hem anat a perseguir. He estat molt pesat amb els músics, fins a l'esgotament, insistint que les cançons de l'anterior disc, *Ara volo alt* (Promo Arts Music, 2016), estaven molt bé però no tenien prou contundència.

Quins eren aquests referents?
X.C: Una de les bandes que més ens han influït en aquest sentit han estat els colombians **Bomba Estéreo**. Segurament no tenen res a veure amb nosaltres, però ens flipa com incorporen la part tecnològica i l'electrònica a la seva proposta.

El vostre productor ha adquirit notorietat els darrers anys amb Macaco, Estopa, Nil Moliner, Doctor Prats... *No em dona la gana* té un mateix so de mestissatge amb l'electrònica. Heu perdut identitat?
X.F: Potser sí que, involuntàriament, hem tirat cap a la mateixa sonoritat, perquè treballem amb els mateixos canals, tenim un circuit igual, compartim un públic similar... De fet, la producció s'ha encaminat cap a aquesta sonoritat perquè és el que a nosaltres més ens agradava i és l'escena musical on actualment ens sentim còmodes.

Pot ser com una manera de tancar un cercle però moltes d'aquestes bandes potser havien tingut Gertrudis de referent.
X.F: Molt probablement és així, i molts d'ells han rebut al llarg de vint anys la nostra influència des que van començar. De fet, tot i que som uns anys més grans formem part de la mateixa generació, perquè nosaltres vam començar de molt joves.

Edu Acedo (violí i veu): La veritat és que hem tingut ocasió de parlar-ne amb ells mateixos. Alguer Miquel de **Txarango** i Adrià Salas de **La Pegatina** ens han confessat que venien als nostres concerts quan estaven començant amb les seves respectives bandes. Per això estem contentíssims que hagin arribat fins on han arribat.

Gairebé totes les cançons de *No em dona la gana* són singles en potència per sonar a la ràdio. Quina és la fórmula?
X.C: Creativament em vaig proposar escriure cançons a partir d'estrofes, i no de tornades. Això vol dir que un cop escrites, si després algunes no les recordava és que no valia la pena que les intentés recuperar.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=m6AgHyxqyb0
"Si tothom calla" també té una interpretació en clau política?
X.C: És un cant a la llibertat d'expressió, que tothom pugui dir-hi la seva. La sentència del Procés ens ha tocat profundament. Estem molt preocupats per la regressió de llibertats que estem patint com a societat. Tot el que està passant en l'àmbit polític és molt greu.

Com a grup festiu no us podeu abstreure del moment i la situació...
X.C: No ho hem fet mai. Hem estat els primers de sortir a l'escenari, agafar el micro i dir les coses pel seu nom. Davant determinades situacions no es pot callar.

X.F: Quan han cardat hòsties a un familiar o a un amic teu per fer valer el seu dret a decidir, no podem fer veure que no ha passat res. Cal prendre partit també com a músics.

X.C: El que no voldríem ara és que la gent estigmatitzés els grups que no alcen la veu. Seria un error classificar com a unionistes les bandes que no volen participar de la reivindicació, perquè això restaria.

A més, en aquest tema heu tingut la col·laboració de dues veus femenines i emergents, Suu i JazzWoman.
X.C: Són dues cantants que ens flipen. La **Suu** té un to de veu que quan canta et deixa corprès. Ja ho diu tothom, però és ben cert, alguna cosa molt estranya hauria de passar perquè no li vagin bé les coses. A més, és súper jove, només cal imaginar tot el que pot arribar a fer en els propers anys. És brutal! Li vam proposar de col·laborar en aquest tema i el resutat ha estat increïble.

I amb JazzWoman?
X.C: Quan ja estàvem treballant en la cançó vam pensar que hi quedaria perfecte una part rapejada, i de seguida vam pensar en ella. Novament, volem dir que és una rapera molt bona. Es va currar una lletra impressionant. Va entendre des del primer moment de què anava la cançó, i els versos que va escriure expressen perfectament tot el que nosaltres volíem transmetre. Hi va haver molt bon *feeling*, amb la valenciana **JazzWoman**. El millor de tot és que hem treballat amb dues persones que molen molt. A la **Suu** ja la conexíem d'abans, però amb **JazzWoman** hem descobert tota una escena que desconeixíem.

No és habitual que un grup com Gertrudis visqui un dels moments de màxima popularitat vint anys després d'haver estat creat. Com ho porteu?
X.F: Justament això mateix ens deia un amic l'altre dia: "No havíeu estat mai a aquest nivell". I la veritat és que no. No només n'estem molt contents, sinó que això és el que fa que funcioni la resta de la maquinària. Sense el suport dels mitjans és molt difícil que la cosa rutlli. L'èxit actual és una recompensa a tota la feina que hem fet prèviament. Ara anem al màxim i estem treballant com mai.